

Децата между 2 и 4 години – какво се крие зад тръшкането и инатливите прояви

В определен момент вашето дете става неуправляемо и неподвластно на какъвто и да било контрол, нито от страна на родителите, нито от страна на които и да са, уважавани до този момент от него хора.

Какво стана? – се питате вие след поредната истерия или разправия с любимото дете. Вероятно то е достигнало до кризата на 3-годишните. Е, както казват психолозите няма нищо страшно в това, просто вашето дете започва своя самостоятелен път и изгражда своята независимост.

При повечето този период се характеризира главно с думата "НЕ" или с прояви на тръшкане и инат.

Изведнъж се появява неконтролируемо упорство и склонност към скандали и истерии на всякакви места. Това не е учудващо, детето се чувства вече "пораснало" и му се иска само да решава как да се държи и да получава това, което желае в даден момент. Рядко се случва да иска просто да се разхожда – то непременно иска да отиде на определено място.

Разбира се, в проявлението на самостоятелност и формиране на собствено отношение към заобикалящия свят няма нищо лошо, но от пороя от детски желания, биващи понякога толкова прекалени и абсурдни, често се случва родителите да се заливат от смях или вдигат ръце от безсилие.

Деца на възраст 2-4 години смятат, че са център на вселената и за тях още е трудно да приемат обкръжаващите ги хора като неразделна част от този свят. Те просто воюват за свое място под слънцето. Точно в този момент родителите могат да усетят "прелестта" от възпитанието на "настоящия човек". Малка част от тях осъзнават ползата от тази криза.

Смисълът на кризата на тригодишните се състои в това, че за детето е настъпило

време да се осъзнае като отделна личност, със своя собствена воля и ценности. И само в този контекст може да се разбере сложността и важността на този момент в живота на детето.

В този период детето започва напълно да изисква отношение като към възрастен. То иска да има свои права в това общество и в частност – в семейството, иска да се почувства ценно и необходимо в очите на другите. Точно това то се опитва да отстоява с всички възможни средства, по детски екстремални, но както показва практиката – действащи. Родителите, борещи се с капризността като с болезнена форма за самоутвърждаване, рискуват да създадат всички условия за нейното развитие в доста по-късна възраст. Едно трябва да се помни винаги: децата не капризничат просто защото искат да постигнат точно определена цел или мечтаят да видят ядосаните лица на родителите си. Те просто не могат да контролират своето упорство. Те не са способни да се справят с това. Детето упорства така, сякаш някой се намесва в осъществяването на неговите планове. То не е подготвено за такава ситуация. От тук следват и истериите и обидата от родителите, които се месят в осъществяването на въжделеното желание.

Най-сложното за родителите в този период е борбата със своите собствени навици. **Трябва да престанат да командват детето безразборно, да му дават възможност за избор и да не се налагат, когато това не е абсолютно необходимо.** За преодоляване на пристъпите на упорство трябва да се намери приемливо решение, но без да се прибързва, а да се изчака детето първо да се успокои, тогава да му се обясни и помогне. Едва когато детето е спокойно, то ще е способно да възприеме вашите думи, действия, искания и предложения.

Да се предостави абсолютна свобода в тази възраст е невъзможно, но да се предостави привидна свобода – това е и нужно, и възможно. Това ще помогне да свикнете с мисълта, че рано или късно детето ще стане възрастен, а малкият "инат" да осъзнае че свободата и независимостта не са безгранични.

Често родителите се съмняват в способностите на своето дете да взема решения, необходими в дадени ситуации, но ако не им се предоставят такива възможности – те никога няма да се научат. Много често децата се научават да упорстват от своите родители, които зад раздразнението и постоянните изисквания към децата, крият собствените си проблеми.

Помнете – при спрехави и нетърпеливи родители, децата също растат капризни и инатливи.

Избягването на проявите на упорство, водещи до спорове и разправии между поколенията, навярно не се отдало на никой, но в тях има и определена полза: родителите научават нещо ново за своето дете, а детето се учи на компромиси в сложни и конфликтни ситуации.

Кризата на тригодишните още не е най-страшното по трънливия път на родителите, но тя е много важна за изграждане на доверие между родители и деца за в бъдеще и **нейното успешно преодоляване ще ви помогне да получите ценни уроци за превъзможване на следващите кризи.**